

hører til samme kategori eller tjenestegruppe, er et internt direktiv, selv om beslutningen ikke kan betragtes som en almindelig gennemførelsesbestemmelse i henhold til vedtægtens artikel 110, og må som sådan betragtes som indeholdende retningslinjer, som administrationen har pålagt sig selv, og som den ikke kan tilsidesætte uden begrundelse, idet principperne om den ligelige behandling ellers ville blive krænket.

I et sådant internt direktiv kan der ikke under nogen omstændigheder lovligt fastsættes regler, der fraviger vedtægten.

3. Ansættelsesmyndigheden kan kun godskrive en af en tjenestemand tidligere erhvervet faglig erfaring ved i

forbindelse med ansættelsen at give ham en anciennitetsforbedring i den lønklasse, han udnævnes i, såfremt den pågældende erfaring anerkendes at have et passende niveau og er af en art, der specielt passer til den pågældende stilling. Når det tages i betragtning, hvor mange forskellige former for faglig erfaring, ansøgere til stillinger som EF-tjenestemænd kan dokumentere, må den kompetente myndighed anerkendes at have et skøn med hensyn til alle de aspekter, der kan tænkes at være af betydning i forbindelse med anerkendelse af tidligere erhvervede erfaringer, såvel med hensyn til deres art og varighed som med hensyn til den mere eller mindre snævre forbindelse med kvalifikationskravene for den stilling, der skal besættes.

I sag 190/82

ADAM P. H. BLOMEFIELD, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, med bopæl i Incourt (Belgien), ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Bieber, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Hendrik van Lier, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Daniel Jacob, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oréste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at Kommissionens afvisning af at indplacere sagsøgeren på et højere løntrin inden for hans lønklasse annulleres,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore og O. Due,

generaladvokat: S. Rozès

justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder

Adam P. H. Blomefield, der er britisk statsborger, blev optaget på den egnethedsliste, der blev udarbejdet efter prøverne i udvælgelsesprøve KOM/LA/141 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assisterende oversættere; ved skrivelse af 22. april 1977 modtog han meddelelse om, at Kommissionen havde besluttet at ansætte ham som tjenestemand på prøve med indplacering i lønklasse LA 8, løntrin 2.

Som følge af en henvendelse fra Adam Blomefield, hvori han gjorde opmærksom på sin faglige erfaring inden for oversættelse, udnævnte Kommissionen ham ved beslutning af 23. august 1977 i lønklasse LA 7, løntrin 1, med virkning fra hans tiltræden af tjenesten den 1. august 1977.

Ved beslutning af 26. april 1978 blev Adam Blomefield fastansat i nævnte lønklasse og løntrin med virkning fra den 1. maj 1978.

I marts 1981 fik Adam Blomefield kendskab til en beslutning truffet af Kommissionen den 6. juni 1973 »vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin«. På grundlag af en nærmere gennemgang af beslutningen fandt Adam Blomefield, at han på grund af sin

faglige erfaring burde være ydet en anciennitetsforbedring på to løntrin ved ansættelsestidspunktet, og således være indplaceret på løntrin 3 i lønklasse LA 7.

Ved skrivelse af 6. juni 1981, som blev registreret den 11. juni, forelagde Adam Blomefield i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, Kommissionen en ansøgning om med tilbagevirkende gyldighed fra hans tiltræden af tjenesten den 1. august 1977 at blive indplaceret på løntrin 3 i lønklasse LA 7.

Efter at indplaceringsudvalget på ny havde undersøgt spørgsmålet om hans oprindelige indplacering, afviste Kommissionen ved skrivelse af 7. januar 1982 Adam Blomefield's ansøgning.

I medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, indgav Adam Blomefield den 8. januar 1982 en klage over afvisningen af hans ansøgning af 6. juni 1981.

Kommissionen besvarede ikke klagen udtrykkeligt.

II — Skriftveksling

Den 28. juli 1982 anlagde Adam Blomefield nærværende sag til prøvelse af Kommissionens stiltiende afvisning af hans klage.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Domstolen anmodede parterne om ved den mundtlige forhandling at tage stilling til tre spørgsmål, som blev meddelt dem den 27. april 1983.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Følgelig:

- a) annulleres afvisningen af 7. januar 1982 af hans ansøgning af 11. juni 1981 og den stiltiende afvisning af hans klage af 8. januar 1982;
- b) annulleres afgørelsen om — ved hans udnævnelse til tjenestemand — at indplacere ham på løntrin 1 i lønklasse LA 7, og det statueres, at han skal indplaceres på løntrin 3 i lønklasse LA 7, eller subsidiært, at sagsøgte tilpligtes at yde ham en anciennitetsforbedring på to løntrin med virkning fra en dato, der fastsættes i dommen;

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

IV — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

A — Formalitetsspørgsmålet

Kommissionen har bemærket, at sagsøgeren med held anfægtede sin indplacering endog før han tiltrådte tjenesten; ved den lejlighed viste han, at han havde

et udmærket kendskab til de kriterier, der var gældende i forbindelse med indplacering. Det var således med fuldt kendskab til omstændighederne, at sagsøgeren accepterede sin nye indplacering.

Det må herefter i det mindste anses for tvivlsomt, om et søgsmål, der er anlagt 5 år efter sagsøgerens ansættelse, og som er en fortsættelse af en ansøgning, som sagsøgeren forelagde næsten 3 år efter sin ansættelse, kan antages til realitetsbehandling.

Sagsøgeren har gjort gældende, at på det tidspunkt, hvor han blev ansat, havde han ikke kendskab til Kommissionens beslutning af 6. juni 1973 vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin; han fik først kendskab til beslutningen, da Kommissionen offentliggjorde den i marts 1981. Der er således tale om en ny omstændighed, som må bringe en ny søgsmålsfrist til at løbe: beslutningen, der indeholder bestemmelser vedrørende anciennitetsforbedring, er en retskilde for det ansatte personale.

Kommissionens tvivl med hensyn til, om sagen kan antages til realitetsbehandling, er ikke berettiget.

B — Realiteten

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet gjort gældende, at der er tale om en overtrædelse af tjenestemandsvedtægten, navnlig dennes artikler 5, stk. 3, og 32, stk. 2, af Kommissionens beslutning af 6. juni 1973, navnlig dennes artikel 5, stk. 1, samt af almindelige retsregler og retsgrundsætninger, især lighedsprincippet, objektivitetsprincippet og princippet om fordelende retfærdighed.

Ved sin udnævnelse burde sagsøgeren ikke være indplaceret på første løntrin i lønklasse LA 7, men i medfør af ovennævnte bestemmelser og principper og i betragtning af hans faglige erfaring været ydet en anciennitetsforbedring på to løntrin.

a) Artikel 5, stk. 1, 1. punktum, i Kommissionens beslutning af 6. juni 1973 bestemmer:

Såfremt en ansøger har faglig erfaring ud over den, der tages i betragtning ved indplaceringen i en lønklasse, tager ansættelsesmyndigheden hensyn hertil ved at give den pågældende en anciennitetsforbedring efter vedlagte tabel.

Det fremgår af tabellen, at med hensyn til lønklasse LA 7 giver en faglig erfaring på mindst 5 år ret til en anciennitetsforbedring på 48 måneder, dvs. to løntrin.

I øvrigt hedder det i bilag II til beslutningen af 6. juni 1973 under afsnittet »stillingsgruppe LA 7 — LA 6«:

c) Erfaring, der er relevant for arbejdet, godskrives 100%, såfremt den er erhvervet i kategori A (erfaring som oversætter, økonom, jurist osv.).

Ved indplaceringen på løntrin kan der alene tages hensyn til den faglige erfaring, der går ud over den, der blev lagt til grund ved fastsættelsen af lønklassen; der bør i øvrigt være tale om en særlig og relevant erfaring, dvs. i relation til den stilling, der skal besættes.

b) På det tidspunkt, hvor sagsøgeren blev ansat, havde han en faglig erfaring på 9 år som jurist og oversætter regnet fra det tidspunkt, hvor han bestod sin

juridiske kandidateksamen ved Oxford's universitet.

c) Sagsøgeren blev ansat i en stilling, hvor det i det væsentlige drejede sig om at oversætte juridiske tekster inden for landbrugsområdet; tjenestegrenen har derfor ikke alene nydt godt af hans faglige erfaring som jurist og oversætter, men ligeledes af hans erfaring inden for vinområdet, således som det fremgår af hans bedømmelse for perioden 1. juli 1979 — 30. juni 1981. Det kan således ikke bestrides, at sagsøgeren kan dokumentere en særlig erfaring.

d) Den omstændighed, at det i meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/LA/141 var angivet, at der kun undtagelsesvis kunne blive tale om indplacering på løntrin 3 i lønklasse LA 7, kan ikke ændre de rettigheder, der følger af den almengyldige beslutning af 6. juni 1973.

I øvrigt blev enkelte af de ansøgere, der bestod udvælgelsesprøven, faktisk indplaceret på løntrin 3 i lønklasse LA 7, tilsyneladende fordi de havde en erfaring af samme varighed som sagsøgeren, »men erhvervet som oversætter i ordets egentlige forstand«. I den forbindelse bør det fremhæves, at med henblik på uddannelse af en oversætter kan erhvervsarbejde, der ikke udelukkende består i oversættelse, udlignes, og det endda i vidt omfang, gennem praksis inden for de områder, hvor der skal foretages oversættelser.

e) Da der ved indplaceringen i lønklasse LA 7 tages hensyn til en særlig, faglig erfaring, opfylder sagsøgeren med hensyn til indplacering på løntrin rigeligt kravet om faglig erfaring på mindst 5 år, som i medfør af artikel 5, stk. 1, 1. punktum, i beslutningen af 6. juni 1973 giver ret til en anciennitetsforbedring på to løntrin.

Kommissionen har bemærket, at i henhold til vedtægtens artikel 32, 2. punktum,

... [kan] ansættelsesmyndigheden ... dog under hensyn til den pågældendes uddannelse og særlige faglige erfaringer give tjenestemanden en anciennitetsforbedring inden for denne lønklasse. Forbedringen kan i lønklasserne A 1—A 4, LA 3 og LA 4 ikke overstige 72 måneder og 48 måneder i de andre lønklasser.

a) Det fremgår af nævnte bestemmelse, af artikel 5, stk. 1, og af afsnittet »bemærkninger« i bilag II til beslutningen af 6. juni 1973, at der ved indplaceringen på løntrin kun kan tages hensyn til en særlig erfaring, der er relevant for stillingen, og som går ud over den erfaring, der lægges til grund ved fastsættelsen af lønklassen.

Der er i den forbindelse ikke uvæsentligt at fremhæve, at det i meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/LA/141 var understreget, at indplaceringen på højere løntrin afhæng af ansøgerens uddannelse og særlige faglige erfaring, og at der kun undtagelsesvis kunne blive tale om indplacering på løntrin 3 i lønklasse LA 7.

b) Der kan således kun tages hensyn til sagsøgerens faglige erfaring, før så vidt den er særlig for den stilling, der skal besættes, i det konkrete tilfælde en stilling som oversætter.

Selv om den erfaring, sagsøgeren har erhvervet som jurist, er en betydelig fordel såvel for tjenestegrenen som for sagsøgerens fremtidige karriere, har der ikke kunnet tages hensyn til den ved

indplaceringen på løntrin; i meddelelsen om udvælgelsesprøve vedrørende den stilling, sagsøgeren blev ansat i, var det understreget, at de arbejdsopgaver, der skulle udføres, ville være »oversættelse af tekster af enhver art for Kommissionens tjenestegrene«.

Den nærmere fastlæggelse af en tjenestemand's arbejdsopgaver sker efter dennes ansættelse, sagsøgeren kan således ikke gøre gældende, at han er blevet ansat med henblik på (især) at oversætte juridiske tekster inden for landbrugsområdet.

c) I perioden 1968—1977 udførte sagsøgeren oversættelsesarbejde, fra og med juli 1972 på deltidsbasis; det pågældende oversættelsesarbejde var dog uvæsentligt i sammenligning med hans arbejde som juridisk konsulent og svarer kun til en særlig faglig erfaring på et år, hvilket betød, at sagsøgeren kunne ansættes i lønklasse LA 7.

For så vidt sagsøgeren ikke er blevet ansat med henblik på permanent at udføre oversættelsesarbejde inden for et særligt område, kan den erfaring, han har erhvervet som jurist, ikke anses for særlig med henblik på indplaceringen på løntrin.

d) Sagsøgeren kan således ikke dokumentere en særlig faglig erfaring på mindst 5 år, og hans krav om en anciennitetsforbedring på to løntrin er derfor ikke berettiget.

V — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren ved advokat Lebrun og Kommissionen ved advokat Jacob har

afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 7. juli 1983, hvor de navnlig fremkom med deres bemærkninger til de tre spørgsmål, Domstolen havde stillet dem.

a) *Sagsøgeren* har gjort gældende, at en tjenestemand efterfølgende kan anfægte de ansættelsesvilkår, han accepterede ved sin ansættelse, såfremt der foreligger en ny omstændighed; dette er netop tilfældet, idet sagsøgeren ved sin ansættelse var uvidende om de bindende bestemmelser — i det konkrete tilfælde Kommissionens beslutning af 6. juni 1973 — vedrørende ansættelsesvilkårene. En sådan anfægtelse kan ske »ex tunc«, såfremt den pågældende nye omstændighed — som i nærværende sag — er en omstændighed, der ligger forud for fastsættelsen af ansættelsesvilkårene.

Kommissionen har anført, at retsforholdet mellem en tjenestemand og administrationen har vedtægtsmæssig og ikke kontraktmæssig karakter: fra sin ansættelse er tjenestemanden omfattet af alle vedtægtens bestemmelser og af de beslutninger, institutionen træffer til dens gennemførelse; tjenestemandens samtykke kræves hverken med hensyn til hans indplacering eller med hensyn til de øvrige ansættelsesvilkår. I medfør af vedtægtens artikel 25 kan tjenestemanden indgive en ansøgning rettet mod beslutningen om hans indplacering; såfremt ansøgningen afvises, kan han indgive en klage; hvis klagen ikke imødekommes, skal han senest tre måneder fra afvisningen af hans klage indbringe sagen for Domstolen; overholdes fristen ikke, afvises sagen. Tjenestemanden kan ikke senere indgive endnu en ansøgning med samme indhold og derefter endnu en klage efter udløbet af den første frist for indgivelse af søgsmål. En beslutning, hvis indhold materielt set svarer til indholdet af en tidligere truffet beslutning, er rent

bekræftende og kan ikke være genstand for et søgsmål, selv om sidstnævnte beslutning er truffet på grundlag af en fornyet undersøgelse.

I den henseende har *sagsøgeren* bestridt, at der efter hans ansættelse foreligger en sådan første ansøgning eller klage med hensyn til hans indplacering på løntrin.

b) *Sagsøgeren* har anført, at artikel 5, stk. 1, 1. punktum, i Kommissionens beslutning af 6. juni 1973 indebærer en forpligtelse for ansættelsesmyndigheden. I henhold til vedtægtens artikel 32, stk. 2, har ansættelsesmyndigheden et skøn med hensyn til anciennitetsforbedring i form af løntrin; men i kraft af sin beslutning af 6. juni 1973 har Kommissionen i den henseende selv begrænset sine beføjelser og bundet sin kompetence.

Kommissionen har ligeledes indrømmet, at ansættelsesmyndigheden har begrænset sit skøn ved at udstede beslutningen af 6. juni 1973; ansættelsesmyndigheden har dog forbeholdt sig retten til at kunne bedømme, hvilken faglig erfaring der kan berettige til en anciennitetsforbedring.

c) *Begge parter* har fastslået, at stillingsgruppen LA 8—LA 7 blev ophævet ved Rådets forordning nr. 912/78 af 2. maj 1978 om ændring af tjenestemandsvedtægten (EFT L 119, s. 1).

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. oktober 1983.

Præmisser

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 28. juli 1983, har Adam P. H. Blomefield, der er tjenestemand ved Kommissionen i lønklasse LA 7, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 7. januar 1982, hvorved den afviste at ændre det løntrin, som *sagsøgeren* blev indplaceret på ved sin udnævnelse den 1. august 1977.
- 2 Det fremgår af sagen, at *sagsøgeren* efter at have bestået udvælgelsesprøve KOM/LA/141 (EFT C 127, 1976, s. 6) i løbet af 1977 blev ansat i en stilling som assisterende oversætter i henhold til meddelelse om ledig stilling 54/77. I meddelelsen var arbejdsområdet beskrevet således: »Oversættelse af tekster af enhver art for Kommissionens tjenestegrene«; for så vidt angår kvalifikationskravene, skulle *ansøgeren* blandt andet have »en vis erfaring i oversættelse«.

- 3 Som det fremgår af en skrivelse af 22. april 1977, havde Kommissionen oprindeligt til hensigt at indplacere sagsøgeren i lønklasse LA 8, løntrin 2. Ved skrivelse af 6. maj 1977 anførte Adam Blomefield, at i betragtning af hans alder (dengang 31 år) og hans forudgående faglige erfaring i en privat virksomhed, hvor han havde behandlet sager af fællesskabsretlig karakter og udført oversættelsesarbejde vedrørende fællesskabsretlige retsakter, burde han indplaceres i lønklasse LA 7.
- 4 Kommissionen efterkom anmodningen, og sagsøgeren blev derefter udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse LA 7, løntrin 1, med virkning fra den 1. august 1977. Ved beslutning af 26. april 1978 blev han fastansat i samme lønklasse og løntrin.
- 5 I marts 1981 tilstillede generaldirektøren for personale samtlige ansatte en cirkulæreskrivelse indeholdende en »beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin«; beslutningen, som oprindeligt var udstedt den 6. juni 1973, var vedlagt to bilag, henholdsvis bilag II og III, vedrørende beslutningens anvendelse i praksis og sammensætningen af det i beslutningens artikel 6 nævnte »indplaceringsudvalg«.
- 6 Efter at have modtaget nævnte cirkulæreskrivelse forelagde sagsøgeren ved skrivelse af 6. juni 1981 i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1, Kommissionen en ansøgning om indplacering på løntrin 3 i lønklasse LA 7 med virkning fra hans ansættelse. Han anførte, at han ved ansættelsen ikke havde kendskab til beslutningen af 6. juni 1973 og gjorde gældende, at han ved sin tiltræden af tjenesten kunne dokumentere næsten 7 års faglig erfaring som ansat i en privat virksomhed i Det forenede Kongerige. Han bemærkede, at han i betragtning af nævnte erfaring burde være givet en anciennitetsforbedring af løntrin på 48 måneder i henhold til beslutningens artikel 5 og bilag II til cirkulæreskrivelsen.
- 7 Ved skrivelse af 7. januar 1982 besvarede det kommissionsmedlem, der var ansvarlig for personalespørgsmål, sagsøgerens ansøgning således:

»Som ansættelsesmyndighed skal jeg besvare Deres ansøgning om ændret indplacering . . .

Indplaceringsudvalget har på ny gennemgået Deres sag i lyset af de kriterier, der er fastsat i beslutningen af 6. juni 1973 og praksis med hensyn til anvendelsen af de nævnte kriterier på det tidspunkt, hvor de ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve KOM/LA/141, blev ansat.

På sit møde den 11. november 1981 har indplaceringsudvalget atter bekræftet, at Deres indplacering i lønklasse LA 7, løntrin 1, var i overensstemmelse med de kriterier, der var gældende på det tidspunkt, hvor De blev ansat, og med indplaceringen i lønklasse og løntrin af andre ansøgere fra samme udvælgelsesprøve; udvalget har derfor konkluderet, at det ikke fandt anledning til at ændre Deres oprindelige indplacering.

Jeg skal herved meddele Dem, at jeg er enig med udvalget, og beklager derfor ikke at kunne imødekomme Deres ansøgning om ændret indplacering«.

- 8 I medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, indbragte sagsøgeren en klage over nævnte beslutning; klagen blev registeret den 8. januar 1982. Da klagen ikke blev besvaret inden for den i vedtægten fastsatte frist, anlagde sagsøgeren den 28. juli 1982 sag, idet han påberåbte sig vedtægtens artikel 32, 2. punktum, samt artikel 5, stk. 1, i beslutningen af 6. juni 1973, og punkt 3, litra c), i bilag II til cirkulæreskrivelsen af marts 1981.

Formalitetsspørgsmålet

- 9 Kommissionen har rejst tvivl om, hvorvidt sagen kan antages til realitetsbehandling. Den har anført, at sagsøgeren allerede ved sin ansættelse anfægtede sin indplacering og i den forbindelse fremførte detaljerede argumenter, som viste, at han havde godt kendskab til de kriterier, der var gældende med hensyn til indplacering, og at sagsøgerens anmodning i øvrigt blev imødekommet, idet sagsøgeren i sidste instans blev ansat i lønklasse LA 7, løntrin 1, i stedet for lønklasse LA 8, løntrin 2, som oprindeligt bestemt. Kommissionen har bemærket, at en sag, som anlægges 5 år efter sagsøgerens ansættelse, og som vedrører et spørgsmål, der allerede er drøftet, og som blev afgjort i 1977, herefter må anses som for sent anlagt.

- 10 Principielt er Kommissionens indsigelse begrundet, idet en tjenestemand ikke bør kunne anfægte vilkårene for sin oprindelige ansættelse, efter at denne er blevet endelig. Så meget mere kan han følgelig ikke fremsætte tilbagevirkende krav vedrørende sin indplacering eller sine tidligere og fremtidige vederlag.
- 11 Disse overvejelser bør imidlertid i nærværende sag ikke føre til, at sagen afvises fra realitetspåkendelse. Det fremgår af oplysningerne i sagen, at Kommissionens meddelelse i 1981 af beslutningen af 6. juni 1973 var en ny omstændighed, der kunne føre visse tjenestemænd til at fremsætte anmodning om ændret indplacering under henvisning til deres gode tro. Det bemærkes desuden, at sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, havde forelagt en ansøgning for Kommissionen, som tog stilling til den og traf en udtrykkelig afgørelse herom.
- 12 Sagen vil herefter være at fremme til realitetsbehandling.

Realiteten

- 13 Sagsøgeren har gjort gældende, at i henhold til artikel 5, stk. 1, i beslutningen af 6. juni 1973 skal en ansøger, der har faglig erfaring ud over den, der tages i betragtning ved indplaceringen i en lønklasse ved udnævnelsen, gives en anciennitetsforbedring, og at det fremgår af den oversigt, der findes som bilag til beslutningen, at en faglig erfaring på 5 år og derover giver ret til den størst mulige anciennitetsforbedring, der kan gives i medfør af vedtægtens artikel 32, stk. 2, dvs. 48 måneder. Sagsøgeren har anført, at han på tidspunktet for sin ansættelse havde næsten 7 års faglig erfaring, der måtte anses for relevant i henhold til punkt 3, litra c), i bilag II til cirkulæreskrivelsen af marts 1981; sagsøgeren burde derfor ved sin ansættelse have været udnævnt direkte på løntrin 3 i lønklasse LA 7.
- 14 Heroverfor har Kommissionen gjort gældende, at det på ingen måde fremgår af de bestemmelser, sagsøgeren har påberåbt sig, at der ved indplaceringen på løntrin kan tages hensyn til en hvilken som helst faglig erfaring, der er

erhvervet i kategori A. Kommissionen har fremhævet, at i henhold til vedtægtens artikel 32, 2. punktum, skal erfaringen være »særlig«, og at der i henhold til punkt 3, litra c), i bilag II til cirkulæret kun kan tages hensyn til erfaring, der er »relevant for arbejdet«.

- 15 Kommissionen anerkender, at sagsøgeren ved sin ansættelse kunne påberåbe sig en vis faglig erfaring, men har bestridt, at den pågældende erfaring kan betragtes som særlig og relevant for arbejdet i den i vedtægtens artikel 32 forudsatte betydning, idet der er tale om at besætte en stilling som oversætter, der ifølge meddelelsen om ledig stilling skal oversætte tekster »af enhver art« for Kommissionens tjenestegrene. Kommissionen har for så vidt ikke bestridt, at sagsøgeren under sin tidligere ansættelse ved en privat virksomhed havde udført oversættelsesarbejde vedrørende et vist antal tekster fra Fællesskabet. Den har understreget, at den allerede havde taget hensyn til den pågældende erfaring ved at godskrive sagsøgeren en faglig erfaring på 1 år, således at sagsøgeren blev ansat i lønklasse LA 7 i stedet for i LA 8. Da sagsøgerens særlige erfaring ikke oversteg den erfaring, der blev taget i betragtning ved indplaceringen i en lønklasse, kan der ikke uden at fravige artikel 5, stk. 1, i beslutningen af 6. juni 1973 blive tale om at give sagsøgeren en yderligere anciennitetsforbedring.
- 16 For at afgøre dette spørgsmål skal der først tages stilling til, hvilken karakter og retlig værdi, beslutningen af 6. juni 1973 og cirkulæreskrivelsen af marts 1981 har i forhold til vedtægten.
- 17 Ifølge betragtningerne til beslutningen er den udstedt med hjemmel i blandt andet vedtægtens artikler 5, stk. 3, 29, 30, 31 og 32 for at garantere, at der med hensyn til fastsættelsen af lønklasse og indplacering på løntrin ved ansættelse gælder samme betingelser for ansættelse og karriereforløb for tjenestemænd, som hører til samme kategori eller tjenestegruppe.
- 18 Ifølge Kommissionens oplysninger blev beslutningen offentliggjort første gang i 1977 i »Personaleposten«, tilsyneladende dog ikke i sin fulde ordlyd. I marts 1981 blev beslutningen på ny rundsendt i den allerede nævnte cirkulæreskrivelse fra generaldirektøren for personale.

- 19 Som ovenfor anført indeholder den pågældende cirkulæreskrivelse ud over selve beslutningen og den oversigt, der henvises til i dens artikel 5, et bilag, betegnet som bilag II, med overskriften »anvendelse i praksis samt bemærkninger«. Der er tale om et forklarende dokument, som sammenfatter den praksis, »indplaceringsudvalget« har fulgt ved anvendelsen af beslutningen.
- 20 Selv om den pågældende beslutning ikke kan betragtes som en almindelig gennemførelsesbestemmelse i henhold til vedtægtens artikel 110, må den herefter anses for et internt direktiv. Som Domstolen har fastslået (dommen af 30. 1. 1974, Louwage mod Kommissionen, sag 148/73, Sml., s. 81) må et sådant internt direktiv betragtes som indeholdende retningslinjer, som administrationen har pålagt sig selv, og som den ikke kan tilsidesætte uden begrundelse, idet principperne om den ligelige behandling ellers ville blive krænket.
- 21 Det må fremhæves, at Kommissionen ikke i denne sag har fremført en eneste særlig omstændighed, på grundlag af hvilken den kunne tilsidesætte de retningslinjer, den har fastsat for sig selv. Det må dog i den forbindelse erindres, at der i interne direktiver, der udstedes af fællesskabsinstitutionerne, ikke under nogen omstændigheder lovligt kan fastsættes regler, der fraviger vedtægten.
- 22 Det bemærkes, at i henhold til vedtægtens artikel 32, 2. punktum, kan ansættelsesmyndigheden »under hensyn til den pågældendes uddannelse og særlige faglige erfaringer« give tjenestemanden en anciennitetsforbedring inden for lønklassen.
- 23 Artikel 5, stk. 1, i beslutningen af 6. juni 1973 bestemmer, at »såfremt en ansøger har faglig erfaring ud over den, der tages i betragtning ved indplaceringen i en lønklasse, tager ansættelsesmyndigheden hensyn hertil ved at give den pågældende en anciennitetsforbedring efter vedlagte tabel«. En sådan forbedring kan gives for hver 12 måneders faglig erfaring, dog kun op til 48 måneder ud over det ene års erfaring, der under alle omstændigheder kræves for udnævnelse i lønklasse LA 7.

- 24 Set i lyset af vedtægtens artikel 32 kan de i beslutningen af 6. juni 1973 givne retningslinjer kun vedrøre en faglig erfaring, der kan betegnes som »særlig« i forhold til den stilling, der skal besættes. Det er derfor med rette, at Kommissionen med hensyn til en analog situation i beslutningens artikel 2 har anført, at »den faglige erfaring vurderes under hensyntagen til den stilling, der skal besættes«; tilsvarende hedder det i bilag II til cirkulæreskrivelsen af marts 1981, at i praksis godskrives der for stillingsgruppe LA 7-LA 6 kun erfaring, der er »relevant for arbejdet«, dog under den yderligere betingelse, at den er erhvervet i kategori A, dvs., at der er tale om erfaring på universitetsniveau.
- 25 Det vil derimod være i strid med vedtægtens artikel 32 at følge en praksis, hvorefter der godskrives forudgående faglig erfaring, som ikke er særlig i forhold til den stilling, der skal besættes, således som ordene »erfaring som oversætter, økonom, jurist osv. . . .« i punkt 3, litra c), i bilag II synes at forudsætte.
- 26 Ansættelsesmyndigheden kan således kun godskrive en tidligere erhvervet faglig erfaring, såfremt den pågældende erfaring anerkendes at have et passende niveau og er af en art, der specielt passer til den pågældende stilling. Når det tages i betragtning, hvor mange forskellige former for faglig erfaring, ansøgere til stillinger som EF-tjenestemænd kan dokumentere, må den kompetente myndighed anerkendes at have et skøn med hensyn til alle de aspekter, der kan tænkes at være af betydning i forbindelse med anerkendelse af tidligere erhvervede erfaringer, såvel med hensyn til deres art og varighed som med hensyn til den mere eller mindre snævre forbindelse med kvalifikationskravene for den stilling, der skal besættes.
- 27 Det fremgår af sagen, at Kommissionen, der handler på grundlag af indplaceringsudvalgets indstilling, har vurderet den faglige erfaring, som sagsøgeren tidligere havde erhvervet, to gange, dels i forbindelse med den første klage angående indplaceringen i lønklasse, dels i forbindelse med den anden ansøgning, som sagsøgeren forelagde efter rundsendingen af beslutningen af 6. juni 1973. De bevisligheder, sagsøgeren har fremlagt under sagen, har intet frembragt, der kan begrunde den antagelse, at Kommissionen ved at afslå at anerkende en særlig erfaring, der går udover det ene års erfaring, der er nødvendig for indplacering i lønklasse LA 7, har begået en åbenbar fejl, eller at den har ladet sig lede af hensyn, der er den i sådanne tilfælde

nødvendige objektivitet uvedkommende. Tværtimod fremgår det af sagen, at sagsøgerens tidligere beskæftigelse, således som han selv beskrev den i forbindelse med sin ansættelse, kun har haft en fjern og begrænset forbindelse med de arbejdsopgaver, han senere har udført for Fællesskabet som oversætter i en ikke-specialiseret tjenestegren.

28 Sagsøgte vil herefter være at frifinde.

Sagens omkostninger

29 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger.

30 I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

Pa grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part bærer sine omkostninger.

Bahlmann

Pescatore

Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. december 1983.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

K. Bahlmann

Formand for anden afdeling